

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 93/2539

นาย สอิ่ง สุพพหันธ์ กับพวก โจทก์ ผู้ร้องสอด โจทก์ นาย หวน ยอดมิกลิ้น โจทก์ นาย ชานี บุรีรักษ์ จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1382, ป.วิ.พ. มาตรา 104

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องสอดและจำเลยบุกรุกเข้าครอบครองที่ดินพิพาทซึ่งอยู่ในเขตโฉนดที่ดินของโจทก์ทั้งสอง ตั้งแต่ปี 2528 เป็นต้นมา จากนั้นโจทก์ทั้งสองและผู้ร้องสอดต่างฝ่ายต่างหวงห้ามต่อกันโดยต่างถือว่า ตนเป็นเจ้าของที่ดินพิพาทกันเรื่อยมาต่อมาโจทก์ได้ฟ้องขอให้จำเลยรื้อถอนบ้านซึ่งปลูกในที่ดิน พินาทออกไปและผู้ร้องสอดยื่นคำร้องสอดเข้ามาขอแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทในปี 2535 จึงถือว่า ผู้ร้องสอดครอบครองที่ดินพิพาทโดยสงบและเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของติดต่อกันเป็นเวลาสิบ ปีหาได้ไม่

คำพิพากษา

โจทก์ ทั้ง สอง ฟ้อง ว่า โจทก์ ทั้ง สอง เป็น เจ้าของ กรรมสิทธิ์ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477 ตำบล ป่าจิว อำเภอไชโย จังหวัด อ่างทอง เนื้อที่ 1 ไร่ 2 งาน 60 ตารางวา เมื่อ ปี 2528 จำเลย ได้ เข้า มาปลูก บ้าน เลขที่ 66/2 หมู่ ที่ 5 ตำบล ป่าจิว อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัด อ่างทอง ใน ที่ดิน ของ โจทก์ ทั้ง สอง ด้าน ทิศใต้ โดย โจทก์ ทั้ง สอง ไม่ยินยอม แต่ จำเลย อ้างว่า เป็น ที่ดิน ของ จำเลย ต่อมา ปลาย ปี 2532 โจทก์ ทั้ง สอง ยื่น คำร้องขอ สอบ เขต ที่ดิน โฉนด ดังกล่าว เจ้าพนักงานที่ดิน จังหวัด อ่างทอง มา ดำเนินการ รังวัด โจทก์ ทั้ง สอง จึง ทราบ ว่า บ้านดังกล่าว ข้างต้น ของ จำเลย รุกล้ำ เข้า มา ใน ที่ดิน ของ โจทก์ ทั้ง สอง โจทก์ทั้งสอง บอกกล่าว ให้ จำเลย รื้อถอน บ้าน ออก ไป จำเลย เพิกเฉย การกระทำ ของจำเลย เป็น การ ละเมิด ขอให้ บังคับ จำเลย รื้อถอน บ้าน เลขที่ 66/2 หมู่ ที่ 5 ตำบล ป่าจิว อำเภอ เมือง อ่างทอง จังหวัด อ่างทอง ออก ไป จาก ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477 ตำบล ป่าจิว อำเภอไชโย จังหวัด อ่างทอง ของ โจทก์ ทั้ง สอง หาก จำเลย ไม่ยินยอม ขอให้ ถือ คำพิพากษา ของ ศาล แทน การแสดง เจตนา ของ จำเลย จำเลย ให้การ ว่า ฟ้องโจทก์ เคลือบคลุม เนื่องจาก ไม่ ระบุให้ แน่ชัด ว่า จำเลย บุกรุก เข้า ไป ปลูก บ้าน เลขที่ 66/2 หมู่ ที่ 5 หรือ แย่ง การ ครอบครอง ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477 อย่างไร กว้าง ยาว เท่าใดเป็น เนื้อที่ ประมาณ เท่าใด เป็น เนื้อที่ เฉพาะ ที่ปลูกบ้าน หรือนอกเหนือ จาก นั้น ด้วย อัน จะ ทำให้ จำเลย ต่อบุคคล ได้ อย่าง ถูกต้องบ้าน เลขที่ 66/2 ตาม ฟ้อง เป็น ของ นาย หวน ยอดมิกลิ้น บิดา ของ นาง อุไร บุรีรักษ์ ภรรยา จำเลย นาย หวน ปลูก ให้ นาง อุไร และ จำเลย อยู่อาศัย ตั้งแต่ ปี 2528 โดย ที่ดิน ที่ ใช้ ปลูก บ้าน เป็น ที่ดินของ นาย หวน โดย นาย หวน ร่วม กับ นาย ผัน ยอดมิกลิ้น น้องชาย ชื่อ ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4475 ตำบล ป่าจิว อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัด อ่างทอง เนื้อที่ 1 ไร่ 80 ตารางวา มาจาก ผู้มีชื่อตั้งแต่ วันที่ 4 มกราคม 2523 นาย หวนและนายผัน แบ่งแยก การ ครอบครอง โดย นาย หวน ครอบครอง ด้าน ทิศเหนือ นาย ผัน ครอบครอง ด้าน ทิศใต้ ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477 อยู่ ด้าน ทิศเหนือ ของ ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4475 นาย หวน ครอบครอง ที่ดิน โดย สงบ เปิดเผย และ ด้วย เจตนา เป็น เจ้าของ ตั้งแต่ ชื่อ ติดต่อกัน จน ปัจจุบัน เป็น เวลา นาน เกินกว่า สิบ ปี แล้วไม่มี ผู้ใด ได้แย้ง คัดค้าน ที่ดิน ส่วน ของ โจทก์ ทั้ง สอง และ ส่วน ของนาย หวน มี แนวเขต แบ่งแยก ชัดเจน โดย ยึดถือ ต้น ข่อย เป็น แนวเขต และมี แนว รั้ว ของ โจทก์ ทั้ง สอง แบ่ง เขต จำเลย อยู่ โดย

อาศัย สิทธิของ นาย หวน โจทก์ จะ บังคับ ให้ จำเลย รื้อ เรือน ไม่ได้ ขอให้ ยกฟ้อง ผู้ร้องสอด ยื่น คำร้องขอ เข้า มา เป็น คู่ความ โดย อ้างว่าผู้ร้องสอด และ นาย ผัน ยอดมิกลิ้น น้องชาย เป็น เจ้าของ กรรมสิทธิ์ ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4475 ตำบล ป่าจิว อำเภอ เมือง อ่างทอง จังหวัด อ่างทอง เนื้อที่ 1 ไร่ 80 ตารางวา โดย ชื้อ จาก ผู้มีชื่อเมื่อ วันที่ 4 มกราคม 2523 ผู้ร้องสอด และ นาย ผัน แบ่งแยก การ ครอบครอง กัน เป็น ส่วนสัด โดย ผู้ร้องสอด ครอบครอง ด้าน ทิศเหนือ นาย ผัน ครอบครอง ด้าน ทิศใต้ ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477 ของ โจทก์ ทั้ง สอง อยู่ ติดกับ ที่ดิน ของ ผู้ร้องสอด ด้าน ทิศเหนือ มี แนว รั้ว และต้นไม้ แบ่ง เขต แยก กัน ชัดเจน หลังจาก ชื้อ ที่ดิน มา ไม่ นาน ผู้ ร้องสอดได้ ปลุก บ้าน เลขที่ 66/2 ให้ จำเลย ซึ่งเป็น บุตรชาย และ นาง อุไร บุรีรักษ์ บุตรสาว ผู้ร้องสอด อยู่อาศัย โจทก์ ทั้ง สอง จำเลย และ ผู้ร้องสอด ต่าง ฝ่าย ต่าง อยู่ กัน มา โดย ดี จน กระทั่ง โจทก์ ทั้ง สองขอให้ เจ้าพนักงาน ที่ดิน ทำการ รังวัด สอบ เขต ที่ดิน ของ ตน แล้ว จึงอ้างว่า ที่ดินพิพาท เนื้อที่ ประมาณ 40 ตารางวา เป็น ของ ตนผู้ร้องสอด ครอบครอง ที่ดินพิพาท โดย สงบ เปิดเผย และ ด้วย เจตนาเป็น เจ้าของ เป็น เวลา นาน ติดต่อกัน เกินกว่า สิบ ปี แล้ว จึง ได้ กรรมสิทธิ์ โดย การ ครอบครองปรปักษ์ ตาม กฎหมาย ขอให้ พิพากษา ว่า ที่ดินพิพาท เป็น กรรมสิทธิ์ ของ ผู้ร้องสอด ห้าม โจทก์ ทั้ง สอง และ บริวารมา เกี่ยวข้อง และ ให้ โจทก์ ทั้ง สอง ใช้ ค่าเสียหาย ใน การ รบกวณ การครอบครอง ที่ดินพิพาท ของ ผู้ร้องสอด เป็น เงินเดือน ละ 500 บาทนับแต่ วันฟ้อง จนกว่า โจทก์ ทั้ง สอง จะ เลิก เกี่ยวข้อง กับ ที่ดินพิพาทศาลชั้นต้น มี คำสั่ง อนุญาต ให้ ผู้ร้องสอด เข้า มา เป็น คู่ความ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57(1) โจทก์ ทั้ง สอง ให้การ แก่ คำร้อง สอด ว่า จำเลย เป็น ผู้ ปลุก บ้านเลขที่ 66/2 บุกรุก เข้า มา ใน ที่ดิน ของ โจทก์ ทั้ง สอง และ อยู่อาศัย เองโดย ผู้ร้องสอด และ นาย ผัน ยอดมิกลิ้น น้องชาย ไม่ได้ เข้า มา เกี่ยวข้อง ใน บ้าน ดังกล่าว แต่อย่างใด ผู้ร้องสอด ไม่มี สิทธิ เรียกค่าเสียหาย จาก โจทก์ ทั้ง สอง เพราะ โจทก์ ทั้ง สอง มิได้ บุกรุก ที่ดินของ ผู้ร้องสอด และ นาย ผัน แต่ โจทก์ ทั้ง สอง เป็น ผู้เสียหาย ที่ ถูก จำเลย ปลุก บ้านเรือน บุกรุก เมื่อ ปี 2528 จน ถึง ปัจจุบันยังไม่เกิน กว่า 10 ปี ขอให้ ยกคำร้อง สอด จำเลย ขาดนัด ยื่นคำให้การ แก่ คำร้อง สอด ศาลชั้นต้น พิพากษา ให้ จำเลย รื้อ บ้าน เลขที่ 66/2 หมู่ ที่ 5ตำบล ป่าจิว อำเภอ เมือง อ่างทอง จังหวัด อ่างทอง ออกจาก ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477 ตำบล ป่าจิว อำเภอ ไชโย จังหวัด อ่างทอง ของ โจทก์ ทั้ง สอง คำขอ อื่น และ คำร้อง สอด ให้ยก จำเลย และ ผู้ร้องสอด อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษากลับ ว่า ที่พิพาท เนื้อที่ 1 งาน 53.7ตารางวา ตาม แผนที่ พินาต เอกสาร หมายเลข จ. 3, ร.10 และ ล. 10อยู่ใน ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477 ตำบล ป่าจิว อำเภอ ไชโย จังหวัด อ่างทอง ตกเป็น กรรมสิทธิ์ โดย การ ครอบครองปรปักษ์ ตาม ประมวล กฎหมายแพ่ง และ พาณิชย มาตรา 1382 แก่ ผู้ร้องสอด คำขอ อื่น ของ ผู้ร้องสอดให้ยก ให้ยก ฟ้องโจทก์ ทั้ง สอง โจทก์ ทั้ง สอง ฎีกา โดย ผู้พิพากษา ที่ได้ นั่งพิจารณา คดี ในศาลชั้นต้น รับรอง ว่า มีเหตุ สมควร ที่ จะ ฎีกา ใน ข้อเท็จจริง ได้ ศาลฎีกา วินิจฉัย ว่า "ทางพิจารณา ผู้ร้องสอด และ จำเลย ซึ่งมีหน้าที่ นำสืบ ก่อน นำสืบ ทำนอง เดียว กัน ว่า เมื่อ ปี 2523 ผู้ร้องสอดกับ นาย ผัน ยอดมิกลิ้น น้องชาย ร่วมกัน ชื้อ ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4475ตำบล ป่าจิว อำเภอ ไชโย ปัจจุบัน ขึ้น กับ อำเภอ เมือง อ่างทอง จังหวัด อ่างทอง ตาม สำเนา โฉนด เอกสาร หมายเลข ร.1 ล. 1 และ สัญญาซื้อ ขาย เอกสาร หมายเลข ร.2 ล. 2 ทิศเหนือ ติด ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477ตำบล ป่าจิว อำเภอ ไชโย จังหวัด อ่างทอง ของ โจทก์ ทั้ง สอง ตาม สำเนา โฉนด เอกสาร หมายเลข ร.3 ล. 3 ทิศใต้ ติด ที่ดิน นาย ไปล์ มากดี ทิศตะวันออก ติด ทางสาธารณะ ทิศตะวันตก ติด ที่ดิน นาง เฉลา นางปานไม่ทราบ นามสกุล นาย วิรัตน์ ปันแต่ง ผู้ขาย ที่ดิน ให้

ผู้ร้องสอด และ นาย ผัน ได้ ชี้ แนวเขต ที่ดิน ด้าน ทิศเหนือ คือ แนว ต้น ข่อย 3 ต้น และ โจทก์ ทั้ง สอง ก็ ได้ ทำ ร้ว ชัดตะ เป็น เขตแดน ไว้ ก่อน แล้ว ตามภาพถ่าย หมายเลข ร.4 ล. 4 และ ร.5 ล. 5 ผู้ร้องสอด และ นาย ผัน แบ่ง การ ครอบครอง ที่ดิน คน ละ ครั้ง ผู้ร้องสอด ครอบครอง ด้าน ทิศเหนือ นาย ผัน ครอบครอง ด้าน ทิศใต้ ผู้ร้องสอด ปลุก กล้วย มะม่วง มะพร้าว น้อย หนา และ ต้น ไม้ ต่าง ๆ ลง ใน ที่ดิน ที่ ตน ครอบครอง ต่อมา อีก 2 ปี ผู้ร้องสอด ปลุก บ้าน ลง ใน ที่ดินพิพาท เพื่อให้ บุตร คือ นาง อุไร และ จำเลย ซึ่งเป็น บุตรชาย อยู่อาศัย ลักษณะ เป็น บ้าน ถาวร ตามภาพถ่าย หมายเลข ร.6 ล. 6 และ ร.7 ล. 7 โจทก์ ทั้ง สอง ไม่เคย ได้แย่งเรื่อง แนวเขต ที่ดิน ซึ่ง มี แนว ร้ว ตาม ภาพถ่าย หมายเลข ร.8 ล. 8 และ ร.9 ล. 9 ต่อมา ประมาณ 1 ปี ผู้ร้องสอด จะ รั้ววัด แบ่ง ที่ดิน กับ นาย ผัน เจ้าพนักงาน รั้ววัด แจ้ง ว่า ผู้ร้องสอด ครอบครอง ล้ำ เข้า ไป ใน ที่ดินของ โจทก์ ทั้ง สอง ผู้ร้องสอด จึง ยุติ การ รั้ววัด และได้ ครอบครอง ที่ดินพิพาท ตลอดมา จน ฝ่าย โจทก์ ทั้ง สอง ทราบ และ ประสงค์ จะ เอา ที่ดิน คืนที่ แรก ผู้ร้องสอด ก็ จะ ยอม จ่ายเงิน ให้ แต่ โจทก์ ทั้ง สอง ไม่ยอม เอา เงินจะ เอา ที่ดิน คืน จึง พิพาท กัน ผู้ร้องสอด ได้ ครอบครอง ที่ดินพิพาทโดย สงบ เปิดเผย เจตนา เป็น เจ้าของ เป็น เวลา 12 ปี แล้ว ที่ดินพิพาทมี เนื้อที่ 1 งาน 53.7 ตารางวา ตาม แผนที่ พินาต เอกสาร หมายเลข ร.10 ล. 10 หาก ให้ ผู้อื่น เข้า จะ ได้ ค่าเช่า เดือน ละ 500 บาท เนื่องจาก เป็นที่อยู่อาศัย และมี ชุมชน หนาแน่น ห่าง ถนน สาย โพธิ์พระยา-ท่าเรือ ประมาณ 20 เมตร โจทก์ ทั้ง สอง นำสืบ ว่า ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477 ตำบล ป่าจิว อำเภอ ไชโย ปัจจุบัน ขึ้น กับ อำเภอ เมือง อ่างทอง จังหวัด อ่างทอง ตาม โฉนด เอกสาร หมายเลข จ. 1 โจทก์ ทั้ง สอง ได้รับ มรดก จาก บิดา มารดาทิศใต้ ติด ที่ดิน ของ ผู้ร้องสอด กับ นาย ผัน ยอดมิกลิ้น ที่ดินพิพาท เดิม เป็น ป่า ข่อย และมี ต้น ไม้ขึ้น บางส่วน รก บางส่วน เตียน ตอน นาย เงิน บิดา โจทก์ ทั้ง สอง ยังมี ชีวิต อยู่ เคย ทำ คอก วัว ใน ที่ดินพิพาท เมื่อนาย เงิน ตาย แล้ว ก็ มี การ รื้อ คอก วัว ออก ไป แต่ โจทก์ ที่ 1 ก็ เอา วัว ควาย ไป ผูก ไว้ และ เคย ตัด ต้น ข่อย ใน ที่ดินพิพาท มา ทำ ฟืน เพื่อนบ้านก็ เคย มา ขอ ตัด ไป ทำ ฟืน ด้วย ไม่มี ผู้ใด ได้แย่ง คัดค้าน ปี 2528 ผู้ร้องสอด กับ จำเลย มา ถางป่า บริเวณ ที่ดินพิพาท เมื่อ โจทก์ ที่ 1 สอบถาม ผู้ร้องสอด บอก ว่า ซื้อ จาก นาย จันทร จะ ปลุก บ้าน ให้ จำเลย โจทก์ ที่ 1 ว่า ล้ำ ที่ดิน เข้า มา อย่า เพิ่ง ปลุก ผู้ร้องสอด ว่า ให้ ออกรั้ววัด ก่อน ถ้า รั้ววัด แล้ว ปรากฏว่า ล้ำ ที่ดิน โจทก์ จริง จะ รื้อ ให้โจทก์ ที่ 1 เห็นว่า ผู้ร้องสอด เป็น คน มี อายุ เป็น ผู้ใหญ่ จึง เชื่อตั้งแต่ จำเลย ปลุก บ้าน ใน ปี 2528 ตลอดมา จน ถึง ปัจจุบัน โจทก์ ที่ 1 กับ จำเลย ทะเลาะ กัน ตลอดมา เรื่อง ที่ จำเลย ปลุก บ้าน ใน ที่ดิน ของโจทก์ ทั้ง สอง และ ทะเลาะ กัน เรื่อง ไร่ ของ โจทก์ ที่ 1 เข้า ไป ใน บ้านจำเลย โจทก์ ที่ 1 จึง ทำ แผง ชัดตะ ด้วย ไม้ไผ่ กัน ไว้ ปี 2531 ผู้ร้องสอด กับ นาย ผัน ขอ รั้ววัด แบ่งแยก ที่ดิน ของ ตน เจ้าพนักงาน ที่ดิน วัด ที่ ไม่ได้ เนื่องจาก ที่ดิน ที่ปลุกบ้าน ให้ จำเลย อยู่ ใน ที่ดินของ โจทก์ ทั้ง สอง ปี 2532 โจทก์ ที่ 1 ขอ รั้ววัด บ้าง ก็ วัด ไม่ได้เพราะ ผู้ร้องสอด ไม่ยอม ให้ วัด อ้างว่า เป็น ที่ ของ ตน และ ทำลายให้ โจทก์ ทั้ง สอง พ้อง พิเคราะห์ แล้ว ข้อเท็จจริง เบื้องต้น ฟังได้ ว่า ที่ดินพิพาทเป็น ที่ดิน อยู่ ใน เขต โฉนด เลขที่ 4477 ตำบล ป่าจิว อำเภอ เมือง อ่างทอง (ไชโย) จังหวัด อ่างทอง ซึ่งมี ชื่อ โจทก์ ทั้ง สอง ถือ กรรมสิทธิ์ร่วมกัน มี ปัญหา ต้อง วินิจฉัย ตาม ฎีกา ของ โจทก์ ทั้ง สอง ว่าที่ดินพิพาท ยัง เป็น กรรมสิทธิ์ ของ โจทก์ ทั้ง สอง หรือ ตกเป็น กรรมสิทธิ์แก่ ผู้ร้องสอด เนื่องจาก ผู้ร้องสอด ได้ ครอบครอง ที่ดินพิพาท ไว้ โดยความสงบ และ โดย เปิดเผย ด้วย เจตนา เป็น เจ้าของ ติดต่อกัน เป็น เวลาสิบ ปี ผู้ร้องสอด ได้ นำสืบ โดยมี ผู้ร้องสอด จำเลย และ นาย ผัน ยอดมิกลิ้น มา เบิกความ ประกอบ โฉนด ที่ดิน เอกสาร หมายเลข ร.1 ล. 1 และ หนังสือ สัญญา ขาย ที่ดิน เอกสาร หมายเลข ร.2 ล. 2 ว่า ผู้ร้องสอดและ

นาย ผัน ชื่อ ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4475 มา ตั้งแต่ วันที่ 4 มกราคม 2523 แล้ว ครอบครอง ที่ดิน ที่ ชื่อ มา ด้าน ทิศเหนือ โดย ถิ่น เขต ติดต่อกับ ที่ดิน โฉนด เลขที่ 4477 ของ โจทก์ ทั้ง สอง ตาม แนว ต้น ข่อย 3 ต้นและ แนว รั้ว ไม้ไผ่ ขัดแตะ และ ผู้ร้องสอด ได้ ปลุก ต้น ไม้ ใน ที่ดินดังกล่าว ด้วย แต่ ตาม คำเบิกความ ของ จำเลย และ นาย ผัน กลับ ได้ความ ว่า ผู้ร้องสอด ปลุก ต้น ไม้ ทาง ด้าน ทิศตะวันออก และ ตะวัน ตก ของ ที่ดินของ ผู้ร้องสอด และ เพิ่ง ปลุก บ้าน ใน ที่ดินพิพาท เมื่อ ปี 2528 ก่อนปลุก บ้าน ที่ดิน บริเวณ นั้น เป็น ป่า รก เพิ่ง มา ถากถางก่อน จะ ปลุก บ้านซึ่ง แสดง ว่า ผู้ร้องสอด เพิ่ง เข้า ยึดถือ ครอบครอง ที่ดินพิพาท โดยเปิดเผย เมื่อ ปี 2528 นอกจากนี้ ผู้ร้องสอด ได้ เบิกความ ตอบ ทนาย ของตนเอง และ ทนายจำเลย ว่า เมื่อ ปี เศษ มา นี้ (ผู้ร้องสอด เบิกความ วันที่ 8 ตุลาคม 2535 เมื่อ นับ ย้อน ขึ้น ไป ก็ ประมาณ ปี 2533) ได้พิพาท กับ โจทก์ ทั้ง สอง เพราะ ผู้ร้องสอด จะ รั้งวัด แบ่งแยก ที่ดินกับ นาย ผัน น้องชาย เจ้าหน้าที่ มา บอก ว่า สงสัย ว่า ผู้ร้องสอด จะ ครอบครอง ที่ดิน ของ โจทก์ ทั้ง สอง เกิน มา ผู้ร้องสอด จึง ยุติ การ รั้งวัดและ ได้ ครอบครอง ที่พิพาท เรื่อย มา จน เรื่อง นี้ ทราบ ถึง โจทก์ ทั้ง สองโจทก์ ทั้ง สอง จึง ประสงค์ จะ เอา ที่ดิน คืน ที่ แรก ผู้ร้องสอด คิดว่า เมื่อที่ เกิน มา ก็ จะ ยอม จ่ายเงิน ให้ โจทก์ ทั้ง สอง แต่ โจทก์ ทั้ง สอง ไม่ เอา เงินจะ เอา ที่ดิน จึง พิพาท กัน เป็น คดี นี้ จำเลย ก็ เบิกความ ตอบ ทนายจำเลย เองและ ทนาย ผู้ร้องสอด ว่า ปี 2532-2533 ผู้ร้องสอด กับ นาย ผัน จะ รั้งวัด ที่ดิน แบ่ง กัน จึง ทราบ ว่า ผู้ร้องสอด ได้ ครอบครอง ที่ดิน ของ โจทก์ทั้ง สอง ล้ำ ไป บางส่วน ที่ แรก ผู้ร้องสอด ตกลง ว่า จะซื้อ ที่ดินส่วน ที่ เกิน จาก โจทก์ ทั้ง สอง แต่ โจทก์ ทั้ง สอง ไม่ยอม ขาย และ ตอบคำถามค้าน ของ ทนายโจทก์ ว่า รั้ว ไม้ ขัดแตะ ตาม ภาพถ่าย ร.4 ล. 4 และร.5 ล. 5 เป็น บริเวณ ที่ โจทก์ ทำ รั้ว ไว้ เพื่อ สะดวก ใน การ เลี้ยง เป็ดไก่ วัว ควาย นาย ผัน ผู้ถือกรรมสิทธิ์ ร่วม กับ ผู้ร้องสอด เบิกความ ตอบ ทนาย ผู้ร้องสอด และ ทนายจำเลย ว่า เมื่อ ประมาณ ปี เศษ มา นี้พยาน และ ผู้ร้องสอด ได้ไป ขอ รั้งวัด เพื่อ แบ่งแยก ที่ดิน แต่ พยาน กับผู้ร้องสอด ขอ รั้งวัด ที่ดิน ไม่ได้ เพราะ ผู้ร้องสอด ได้ ครอบครองที่ดิน เกิน เข้า ไป ใน ส่วน ที่ดิน ของ โจทก์ ทั้ง สอง และ โจทก์ ทั้ง สองไม่ยอม ลงชื่อ รับรอง และ ตอบ คำถามค้าน ของ ทนายโจทก์ ว่า ด้าน เหนือมี รั้ว ไม้ ขัดแตะ ที่ โจทก์ ทั้ง สอง ทำ ไว้ เลี้ยง ควาย เป็ด ไก่ นอกจาก นั้นนาย ไปล์ มากดี พยาน ผู้ร้องสอด และ พยาน จำเลย ซึ่ง มี อายุ 74 ปี เกิด และ เติบโต อยู่ ที่ หมู่ที่ 5 ตำบล ป่าจิว อำเภอบึง อ่างทอง จังหวัด อ่างทอง มา โดย ตลอดไม่เคย ย้าย ไป ไหน เป็น เพื่อนบ้าน ของคู่ความ ทุก ฝ่าย มี ที่ดิน อยู่ ติด ที่ดิน ของ ผู้ร้องสอด และ นาย ผัน จึง จัด เป็น ผู้ อยู่ ใน ฐานะ ที่ จะ รู้ ได้ ดี ถึง ความ เป็น ไป ของ ที่ดินพิพาทเบิกความ ตอบ คำถาม ดึง ว่า เคย เห็น มี แนว รั้ว เก่า สมัย ก่อน ที่ผู้ ร้องสอด จะซื้อ ที่ดินพิพาท มา มี แนว ต้นโพธิ์ ต้นตาล ด้วย ผู้ชายที่ดิน ให้ ผู้ร้องสอด และ เจ้าของ ที่ดิน ข้างเคียง ก็ ยึดถือ แนว นี้กัน ตลอดมา ดังนั้น การ ที่ จำเลย และ นาย ผัน ตอบ คำถามค้าน และ นาย ไปล์ ตอบ คำถาม ดึง ดังกล่าว จึง เป็น การแสดง ว่า แนว ต้น ข่อย และ แนว รั้ว ไม้ไผ่ ขัดแตะ หาใช่ จุด แบ่ง เขต ระหว่าง ที่ดิน ของ โจทก์ทั้ง สอง และ ผู้ร้องสอด ไม่ อันเป็น การ เจือสม กับ ที่ โจทก์ ทั้ง สองนำสืบ ว่า ที่ดินพิพาท อยู่ ใน เขต โฉนด ที่ดิน เลขที่ 4477 ของ โจทก์ทั้ง สอง ที่ดินพิพาท เดิม เป็น ป่า ข่อย และ มี ต้น ไม้ขึ้น บางส่วน รกบางส่วน เตียน ตอน นาย เงิน บิดา โจทก์ ทั้ง สอง ยัง มี ชีวิต อยู่ เคย ทำ คอก วัว ใน ที่ดินพิพาท เมื่อ นาย เงิน ตาย แล้ว ก็ มี การ รื้อ คอก วัว ออก ไป แต่โจทก์ ที่ 1 ก็ เอา วัว ควาย ไป ผูก ไว้ และ ตัด ต้น ข่อยมา ทำ ฟืน เพื่อนบ้าน ก็ เคย มา ขอ ตัด ไป ทำ ฟืน ด้วย เมื่อ ปี 2528ผู้ร้องสอด กับ จำเลย มา ถากป่า บริเวณ ที่ดินพิพาท โจทก์ ที่ 1ถาม ว่า มา ถากทำ อะไร ผู้ร้องสอด ว่า ซื้อ มาจาก นาย จันทร จะ ปลุก บ้าน ให้ จำเลย

โจทก์ ที่ 1 ว่า ล้ำ ที่ เข้า มา อย่า เพิ่ง ปลุก ผู้ร้องสอด ว่าให้ ออก รั้ววัด ก่อน ถ้า รั้ววัด แล้ว เขา ปลุก บ้าน ล้ำ ที่ดิน โจทก์ ทั้ง สองจริง ก็ จะ รื้อ ให้ โจทก์ ที่ 1 เห็นว่า เป็น คน มี อายุ เป็น ผู้ใหญ่จึง เชื่อ ตั้งแต่ จำเลย ปลุก บ้าน ใน ปี 2528 ตลอดมา จน ถึง ปัจจุบันโจทก์ ที่ 1 กับ จำเลย ก็ ทะเลาะ กัน ตลอดมา เรื่อง ที่ จำเลย ปลุก บ้านใน ที่ดิน ของ โจทก์ ทั้ง สอง และ ทะเลาะ กัน เรื่อง ไร่ ของ โจทก์ ที่ 1 เข้า ไป ใน บ้าน จำเลย โจทก์ ที่ 1 จึง ทำ แฉก ขัดแตะ ด้วย ไม้ไผ่ กัน ไว้ปี 2531 ผู้ร้องสอด และ นาย ผัน ได้ ขอ รั้ววัด แบ่งแยก ที่ดิน ของ ตน เจ้าพนักงาน ที่ดิน วัด ที่ดิน ไม่ได้ เนื่องจาก ที่ดิน ที่ ปลุกบ้านให้ จำเลย อยู่ ใน ที่ดิน ของ โจทก์ ทั้ง สอง ปี 2532 โจทก์ ที่ 1 ขอ รั้ววัดบ้าง ก็ วัด ไม่ได้ เพราะ ผู้ร้องสอด ไม่ยอม ให้ วัด อ้างว่า เป็น ที่ ของ ตนและ ทำลาย ให้ โจทก์ ทั้ง สอง พ้อง ต่อมา โจทก์ ทั้ง สอง จึง พ้อง เป็น คดี นี้เห็นว่า พยานหลักฐาน ของ โจทก์ มี น้ำหนัก รับฟัง ได้ ดีกว่า พยานหลักฐาน ของ ผู้ร้องสอด และ จำเลย ข้อเท็จจริง ฟังได้ ว่า ผู้ร้องสอดและ จำเลย บุกรุก เข้า ครอบครอง ที่ดินพิพาท ตั้งแต่ ปี 2528 เป็นต้น มาจาก นั้น โจทก์ ทั้ง สอง และ ผู้ร้องสอด ต่าง ฝ่าย ต่าง หวงห้าม ต่อ กัน โดยต่าง ถือว่า ตน เป็น เจ้าของ ที่ดินพิพาท กัน เรื่อย มา จน เมื่อ ปี2532-2533 ต่าง ฝ่าย ต่าง ขอ รั้ววัด เจ้าพนักงาน ที่ดิน ก็ ไม่อาจทำการ รั้ววัด ได้ เพราะ ต่าง โต้แย้ง คัดค้าน อ้างว่า ที่ดินพิพาท เป็น ของ ตนใน ที่สุด โจทก์ ได้ พ้องคดี นี้ และ ผู้ร้องสอด ยื่น คำร้อง สอด เข้า มาขอแสดงกรรมสิทธิ์ ที่ดินพิพาท ใน ปี 2535 ดังนี้ จึง ถือว่า ผู้ร้องสอด ครอบครอง ที่ดินพิพาท โดย สงบ และ เปิดเผย ด้วย เจตนา เป็น เจ้าของติดต่อกัน เป็น เวลา สิบ ปี หาได้ไม่ ผู้ร้องสอด จึง ยัง ไม่ได้ กรรมสิทธิ์ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 และ การ ที่ โจทก์ ทั้ง สองจะ ใช้ สิทธิ ฟ้องร้อง เมื่อใด ใน เมื่อ กรรมสิทธิ์ ยัง เป็น ของ ตนก็ เป็น สิทธิ ของ โจทก์ ที่ จะ ดำเนินการ ได้ ที่ โจทก์ ทั้ง สอง ไม่ รับ ฟ้องทันที เมื่อ ถูก ผู้ร้องสอด โต้แย้ง สิทธิ ไม่เป็น ข้อ พิรุณ แต่อย่างใดที่ ศาลอุทธรณ์ พิพากษา มา นั้น ศาลฎีกา ไม่เห็น พ้อง ด้วย ฎีกา ของโจทก์ ทั้ง สอง ฟังขึ้น " พิพากษากลับ ให้ บังคับคดี ไป ตาม คำพิพากษา ศาลชั้นต้น

องค์คณะ

ปรีชา บุรณะไทย · บุญธรรม อยู่พัก · ณรงค์ ตันติเมทิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/93/2539>